

— Δὲν πρέπει νὰ τὰ λογαριάζωμεν. Θὰ ἔλθουν νὰ μὲ πάρουν ἀπὸ τὸν σταθμὸν. Τὸ οἰκοτροφεῖον τῆς κ. Βερτρὰν εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, δὲν μπορῶ νὰ ἀρ-
γοπορῶ τὰ ἄλογα, πρέπει νὰ ἀναχωρήσω εὐθύς.

— Ἀκόμα μερικὰ λεπτὰ καὶ ἔπειτα μόνος ἐφ' ὄρου ζωῆς...

— Ἐφ' ὄρου ζωῆς...

Ἐκεῖνος ἐπανέλαβε :

— Εἶσαι ἐλευθέρω, Μαρία, θὰ συναντήσης γρή-
γορα ἢ ἀργά... ἐκεῖνον τὸν ὅποιον θὰ εἰμπορῆς ν' ἀ-
γαπήσης... εἰς τὸν ὅποιον θὰ θελήσης νὰ ἀνήκης...
ὁ ὅποιος θὰ σὲ κάμῃ εὐτυχή...

— Ποτέ! . . .

— Θὰ μὲ γράφης; . . . μ' ἐπιτρέπεις νὰ σὲ ἀ-
παντῶ;

— Ἴσως εἶναι καλλίτερον νὰ γράφω πάντοτε στὴν
Ἄνκν, . . . αὐτὴ πάντοτε θὰ ξεύρη πού εὐρίσκουμαι... τί
κάμω καὶ δι' ἐκεῖνης, Ἐρικ, θὰ μὲ στέλῃς τὰς ἀνα-
μνήσεις σου...

— Πιστεύεις ὅτι μπορῶ νὰ ζήσω μ' αὐτὰ τὰ
ψύχουλα.

— Πρέπει...

— Πού βρίσκεις αὐτὴν τὴν σταθερότητα, Μαρία;
Ἐγὼ πού ἔπρεπε νὰ εἶμαι ἰσχυρὸς ὑποκύπτω εἰς τὴν
θλίψιν, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἀδύνατον σὰν παι-
δί, ἀνανδρον ἐμπρὸς εἰς αὐτὴν τὴν θυσίαν!

— Θάρος, ἀδελφέ μου! μὴ μὲ κάμῃς τὸν χωρι-
σμὸν σκληρότερον ἀπὸ ὅ, τι εἶναι. . . δὲν εἶσαι ὁ μόνος,
πού ὑποφέρεις ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν, ἀπὸ τὴν μονα-
ξιά, ἀπὸ τὴν ἔξορία!

Ἐξήντηλημένη ἢ ταλαίπωρος νέα, ἐκάλυψε μὲ τὰς
χειρὰς τὸ πρόσωπόν της καὶ ἔκλαιε σιωπηλῶς.

Τὸ σφύριγμα τῆς μηχανῆς μᾶς ἔκαμε νὰ ἀνατρι-
χίσωμεν καὶ οἱ τρεῖς.

— Εἴμεθα εἰς Σαιν-Κεντέν, εἶπα μὲ ἀμηχανίαν.

Ἄ! τοῦλάχιστον δὲν θὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν ἀγω-
νίαν ταύτην, δὲν θὰ ἐνοχλήσω μὲ τὴν παρουσίαν μου
τοὺς θλιβεροὺς τῶν ἀποχαριετισμοῦς.

Ἐχαιρέτησα τὴν δυστυχημένην συμπατριώτισάν
μου καὶ ἐξῆλθον βιαστικῶς ἀπὸ τὴν ἀμαξάν, ἐπιθυ-
μοῦσα ν' ἀπομακρυνθῶ, νὰ μὴ ἀκούσω πλέον!

Πράγματι ἰδιωτικῆ ἀμαξᾶ περιμένεν εἰς τὴν αὐ-
λὴν τοῦ σταθμοῦ· τοὺς εἶδα καὶ τοὺς δύο νὰ διευθύ-
νωνται πρὸς αὐτήν· εἶχε ξαναφορέσει τὸ μεγάλο της
καπέλλο τὸ ὅποιον ἔκρυπτεν ὀλόκληρον τὸ πρόσωπόν
της, ἐκεῖνος ἔφερε τὸν σάκκον της. Τὴν στιγμὴν
κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμβαίνει εἰς τὸ ὄχημα τὴν εἶδα νὰ
βγάλῃ τὸ χεῖρόν της καὶ νὰ τεινῇ τὸ χεῖρι της εἰς
τὸν ἀδελφόν της ὁ ὅποιος μὲ κατήφειαν τὸ φίλησε.

Ἐκλείσαν τὰς θυρίδας ἡμεθα εἰς τὸ ἴδιον διαμέ-
ρισμα εἰς τὸ ὅποιον εἶχαμεν ὑποφέρει—εἰς διαφόρους
στασμοῦς,—ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑποφέρει ὅλοι μαζί. Ὁ

γείτων μου ἀντεπάλαυε κατὰ τῆς ἀπελπισίας
του ἐνῶ τὰ συσπώμενα χαρακτηριστικά του, τὸ ὠ-
χρὸν του μέτωπον τὰ πυρρωμένα μάτια του ἐπρόδι-
δαν τὴν θλίψιν.

Ἐνα βιβλίον τὸ ὅποιον ἔπεσεν ἀπὸ τὸν σάκκον
μου ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἀνταλλάζωμεν ἀσημάντους τι-
νὰς φράσεις. Μοὶ ἔφάνη ὅτι ἐπροσπάθει νὰ ξεχασθῇ,
νὰ ξερριζώσῃ τὰς σκέψεις του.

Κατώρθωσε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς Σουηθίας, μὲ
περιέγραψε τὴν ὠραίαν τοποθεσίαν τῆς Στοκχόλμης.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐφθάσαμεν εἰς Μωμπέζ. Ὁ συμ-
πατριώτης μου μ' ἔδωκε τὸ ἐπισκεπτήριόν του ζητῶν
συγγνώμην διὰ τὴν βάρβαρον ὀρθογραφίαν τοῦ ὀνό-
ματός του. Πῆρα τὸ ἐπισκεπτήριον χωρὶς νὰ τὸ δια-
βάσω, καὶ τοῦ ἔσφιξα τὸ χεῖρι.

Ὁ σύζυγός μου μ' ἐπερίμενεν εἰς τὸν σταθμὸν, μ'
ἐβούλησεν νὰ καταβῶ καὶ ἀνεχωρήσωμεν εὐτυχεῖς
διότι ἐπαναβλεπώμεθα.

Ὅταν τὸ ἔσπερας ἐτίναξεν τὸ φάσμα μου τὸ ἐπι-
σκεπτήριον τὸ ὅποιον εἶχα λησμονήσῃ ἔπεσε πρὸ τῶν
ποδῶν μου... ἴσως θ' ἀνεγνώριζεν τὸ ὄνομα τοῦ δυ-
στυχοῦς μου συνταξιδιωτοῦ...

Δὲν θὰ τὸ διαβάσω... εἶναι τὸ μόνον τὸ ὅποιον
ἤμπορῶ νὰ κάμω τώρα... Τὸ πῆρα ἀπὸ καταγῆς, τὸ
ἔσχισα εἰς μικρὰ κομματάκια καὶ τὸ ἔριψα ἀπὸ τὸ
παράθυρον.

— Τί σχίζει ἐκεῖ ἡ γυναικοῦλα μου μὲ τόσον πεί-
σμα; ἠρώτησεν ὁ σύζυγός μου εἰσερχόμενος, καὶ
διατί φαίνεται τόσον μελαγχολικῆ ἀφοῦ εἴμεθα μαζί;

— Σκέπτομαι ὅτι εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, σκέπτο-
μαι ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν καὶ
δὲν ἤμποροῦν νὰ ἐλπίσουν διόλου εὐτυχίαν... σκέπτο-
μαι μίαν δύστυχην ἱστορίαν χωρὶς ὄνομα.

(Κατὰ μετάφρασιν Ν.).

Rust Roest.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν «Ἐπιγραμμάτων μου».

Sub rosa...

Καινούργιο ρόδο, ἀθώρητο ἀπὸ ἀνθρώπου μάτι,
φέρειν ὁ Ἐρωτας κρυφά, στὸν ἄφωτον Ἄρποκράτη.
Καὶ κείνος, δίχως μίλημα, τὸ λέει στὸ παιδί της
πῶς θὰ κρατᾷ μυστικὰ τὰ ἔργα τῆς Ἀφροδίτης.

Κρήνα καθάρια, κρυσταλλῆ, μὲ τὴν δροσίαν μου ἐξοῦσα,
μὰ ὁ κεραυνὸς Σου μᾶκαψε, φωτιὰ μαυροματούσα.
Μὲ κλαίγουν ξένοι καὶ δικοὶ τὸν ἀστραποκαμένο,
καὶ γὰρ... νὰστράψῃς μὴ φορὰ ἀκόμα περιμένο.

Ἄς κλείσουνε τὰ μάτια μου... ἂν εἴτανε καθρέφτης,
τᾶχα μονάχα γιὰ τὰ Σὲ, πεντάμορφη, νὰ πέφτῃς
καὶ μέσα νὰ κοιτάζεσαι, ἀφοῦ κερά των ἴσουν.

Μὰ τώρα βρίσκεσαι μακριά... ἄς κλείσουνε, ἄς κλείσουν!

L.N.F.